

שיחת השבוע

חב"ד
צעירי
אגודת
חב"ד

857 סניפים,
בתי חב"ד,
ברחבי הארץ

יש חדש

מתוועדים בח"י באלול

בשבת קודש זו יחול ח"י באלול, יום הולדתם של שני 'המאורות הגדולים' – הבעש"ט, מייסד החסידות (בשנת נח"ת), ורבי שניאור-זלמן מלאדי, בעל התניא והשולחן ערוך (בשנת קה"ת). ביום הזה הבעש"ט גם נתגלה לעולם והחל להפיץ בגלוי את אור החסידות. לרגל יום זכאי זה יהיו בריכוזי חב"ד ברחבי הארץ התוועדויות חסידיות, להתעוררות לקראת הימים הנוראים ברוח החסידות.

סיורי סליחות

צעירי חב"ד עורכים סיורי סליחות מיוחדים בירושלים ובצפת, עם תכנים חסידיים סביב הימים הנוראים. הסיורים מודרכים, בליווי שחקנים, מוזיקה חיה וכיבוד קל. הסיורים נערכים לפי מידת הביקוש. ההשתתפות בסיורים היא באמצעות בית חב"ד המקומי.

הכשרת תוקעים

בעקבות ההצלחה בשנים שעברו, צעירי חב"ד מפעילים גם השנה את התכנית להכשרת רבים ממקורבי בתי חב"ד לתקוע בשופר. בקורס לומדים את ההלכות הקשורות בתקיעת השופר וגם את הטכניקה של התקיעה. בימי ראש השנה ייצאו הללו למקומות רבים ויזכו את המוני בית ישראל בקיום המצווה המרכזית של ראש השנה.

שנהיה בטוחים

לקראת השנה החדשה
מוסרים את המזוזות לבדיקה
שירות יעיל ואמין בבית חב"ד

זמני השבוע

ירושלים	תל-אביב	חיפה	באר-שבע	אילת	ניו-יורק
17:58	18:20	18:09	18:20	18:19	18:37
19:14	19:16	19:15	19:15	19:12	19:34

פרקי אבות: פרק ג'ד

שבת ישראל
קדם והזמנים

לדרישת טעם יהודי KEDEM

PRODUCT OF USA

לא 'לסחוב' את החיים

בניאדם יכולים להתמודד עם אתגרים קשים במרץ ובשמחה, והם יכולים לשקוע בדכדוך אל מול כל דבר הדורש מהם מאמץ כלשהו

ציון הבעש"ט במזיבוח. אור שהצית להבה בעולם היהודי

פעמים רבות כששואלים אדם 'איך החיים?', הוא משיב 'סוחבים'. מאחורי התשובה הזאת, הכאילו סתמית, מסתתרת מצוקה אמיתית. החיים קשים. העבודה קשה. עול הבית והמשפחה מכביד. גם בחיי היהדות יכולה להיות הרגשה של קושי. וכביטוי הידוע 'קשה להיות יהודי'.

אדם שחי בתחושה כזאת מרגיש קושי גדול שבעתיים בהגיע חודש אלול ובהתקרב הימים הנוראים. אימת יום הדין מצמיחה אותו ומכבה בתוכו כל ניצוץ של חדווה. הוא מתהלך בהרגשת כבדות, כמי שהוטלה עליו מטלה קשה ומאיימת.

להחזיר את החדווה

תחושת הקושי אינה נגזרת מהמציאות האובייקטיבית. בניאדם יכולים להתמודד עם אתגרים קשים ביותר במרץ ובשמחה, והם יכולים לשקוע בדכדוך אל מול כל דבר הדורש מהם מאמץ כלשהו. כאשר האדם מאבד את חדוות העשייה, גם משימה קטנה נדמית לו כהר גדול.

אובדן החדווה בחיי היהדות מביא תוצאות קשות. אדם כזה אינו חש את טעמן הטוב של התורה ומצוותיה. אין בו התחושה של 'טעמו וראו כי טוב ה'". הוא מרגיש כמי שכפו עליו מערכת של ציוויים ואיסורים, ואין לו ברירה אלא לציית להם, כדי שלא להיענש. קיום המצוות שלו נעשה טכני ויבש. התפילה נעשית עול ששמחים להשתחרר ממנו. על הידור במצוות אין מה לדבר.

תופעה זו פוקדת לא רק אנשים מבוגרים, שמקיימים תורה ומצוות כבר שנים רבות. היא מצויה גם בקרב בני נוער. לא הוצת בהם הניצוץ שפיח רוח חיים בחיי היהדות. אמרו להם ש'צריך' לעשות כך וכך, והם מתהלכים בתחושה של אומללות – סביבם יש עולם תוסס ומעניין, ואילו הם כלואים בתוך מערכת של חוקים והוראות שאין הם מחוברים אליהם בתוך נפשם. מכאן קצרה הדרך לנשירה, עם כל תוצאותיה.

אבל איך מציתים את הניצוץ? איך הופכים את חיי היהדות לדבר חווייתי, מרגש, מלהיב? איך גורמים לאדם לחוש קשר אמיתי, חי ועכשווי, עם בורא העולם? איך משיגים את היכולת לשפוך לפני אבינו שבשמיים את הלב, להתרפק עליו, לחוש את נוכחותו?

החסידות נותנת מענה לאתגר הזה. לימוד החסידות מעורר את הנשמה שבתוכנו. יש בה כוח מיוחד להפיח בנו רוח חיים וחדווה פנימית. אדם מתחיל ללמוד חסידות ופתאום נשמתו מתעוררת. משהו בתוכו מתחיל לחיות, ללבלב. אנרגיות חדשות ננסכות לתוכו.

משמעות מרעננת

החסידות מעניקה משמעות מרעננת גם לעבודה הרוחנית של חודש אלול והימים הנוראים. לצד היראה היא מדגישה את האהבה, את 'המלך בשדה', את קרבתו של הבורא אלינו. וגם ביראה, החסידות מלמדת את האדם לחוש יראה עמוקה ופנימית יותר – יראת בוש, יראת הרוממות. יראה מגדולתו של הבורא ולא משבט עונשו.

גישתה של החסידות מרוממת את האדם במקום לכווץ אותו. לכן י"ח באלול – שבו נולדו הבעל-שם-טוב ורבי שניאור-זלמן מלאדי, בעל התניא – מכונה 'ח"י באלול', כי היום הזה החיה את אלול והאיר אותו באור עמוק ופנימי יותר.

שְׁמִחָתִי רַק אַחֲרֵי שְׁיִמְחָתִי

הפסוק הראשון בפרשתנו, העוסק במצוות ביכורים, מתמקד בזמן שבו יש להתחיל לקיימה: **וְהָיָה כִּי תָבֹא אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ נַחֲלָה וִירְשָׁתָהּ וַיָּשְׁבֶתָ בָּהּ. וְרָשִׁי מִפְּרֹשֶׁת: "מִגִּיד שֶׁלֹא נִתְחַיְּבוּ בִּבְכוּרִים עַד שֶׁכִּבְּשׁוּ אֶת הָאָרֶץ וְחִילְקוּהָ."**

ייחודיותה של מצוות ביכורים בכך שאין יהודי רשאי להביא לבית המקדש מפירות הביכורים שלו עד שכל בני ישראל התיישבו איש-איש בנחלתו בארץ ישראל. תכלית המצווה היא להודות לקב"ה על חסדיו ולא לנהוג בכפיות טובה, ולכן כל זמן שיש יהודי שעדיין לא התיישב בנחלתו, הרי שאצל היחיד לא יכולה להיות הנאה ושמחה בשלמות, ולכן איננו יכול להביא ביכורים.

יש יהודי שטרם קיבל

מוטיב השמחה מופיע גם בהמשך. על המילים **"עֲשִׂיתִי כָּל אֲשֶׁר צִוִּיתָנִי"** רש"י מפרש: **"שמחתי"**

לנשמתו ועליו 'לברר'. ועם זה, לשמוח בשעה שליהודי אחר הדברים האלה חסרים – זאת לא. וכפי שנאמר לעיל, **"שְׁמִחָתִי רַק כִּאֲשֶׁר שְׁיִמְחָתִי"**.

שליחות מלמעלה

על האדם להזכיר לעצמו שכל מה שיש לו הוא מתנת שמיים, **"אשר ה' אלוך נותן לך"**. בספר התניא (איגרת הקודש ז) מוסבר שהעבודה הפרטית של כל יהודי נקבעת ב'גורל' מלמעלה, היינו שאין זה על-פי שיקולים מובנים בטעם ודעת. לפעמים אדם נבחר לביצוע שליחות מסוימת, אף שיש אחרים טובים ממנו לפי כישורונותיהם.

לא פעם עלול אדם להתחמק מכך בטענה שעליו להתמקד בעצמו, או שאין לו 'מצב רוח' לדאוג לאחרים. עליו לדעת שזו עצת היצר, ואין זה עניין של יכולת אלא של רצון. והתורה מבטיחה: **"וְשִׁמְחָתָהּ וְעֲשִׂיתָ אוֹתָם"**, **"בְּתִקּוּל מְבַרְכָתוֹ – הַבָּאָה בִּבְכוּרִים הַיּוֹם – תִּזְכֶּה לַשָּׁנָה הַבָּאָה"** (רש"י). היינו, שגם בשנה הבאה יזכה לשפע בגשמיות כדי לחלוק עם הזולת ולהודות לקב"ה.

(תורת מנחם, כרך מד, עמ' 295)

ושימחתי בו" (בפרי הביכורים). מכאן רואים שהשמחה האישית, **"שְׁמִיחָתִי"**, מותנית ב'שְׁיִמְחָתִי', היינו שהוא משמח אחרים. כל זמן שיש יהודי אי-שם בקצווי תבל שעדיין לא טוב לו – אסור לאדם ששמחתו תערב לו, ובוודאי איננו יכול לשמוח שמחה שלמה.

גם מי שהשמחה ערבה לו, הרי כל זמן שיש יהודי שעדיין לא הגיע אל המנוחה ואל הנחלה, הוא מנוע מלהביא ביכורים, ואיננו רשאי לבוא לבית המקדש ולומר, בדיבור בפיו: **"הַגִּדְתִּי הַיּוֹם..."**, היינו שהוא שמח ונותן שבח והודיה לקב"ה על שמחתו. עליו להתבייש להוציא דברים אלו מפיו, בידעו שחברו עדיין איננו שמח!

להעניק לזולת

ההוראה בעבודת ה' מכך היא, שכל יהודי שהתברך בדבר בעל ערך, בגשמיות או ברוחניות, אסור לו ליהנות ממנו לעצמו, אלא מחובתו לעשות מאמץ להעניק ממנו ליהודי שני. וכל זמן שיש יהודי בקצווי תבל שחסר לו דבר מה, גם שמחתו איננה שלמה.

מובן, עליו לברך ולהודות לקב"ה על כל מה שניתן לו. מאורי החסידות ביארו שהדברים שניתנים לאדם טומנים בחובם ניצוצות השייכים

אמרת השבוע

מה קורה אחרי התענית

פעם אחת בא יהודי אל רבי בונם מפרשיסחא ושא: **"ראיתי בספרים, שמי שיושב ארבעים יום בתענית, זוכה לגילוי אליהו. אני כבר מתענה יותר מארבעים יום, ולא זכיתי לגילוי אליהו"**.

השיב הרבי: **"כאשר הבעש"ט היה נוסע ב'קפיצת הדרך', היו הסוסים חולפים על פני הפונדקים הקבועים ולא עוצרים בהם למנוחה ולאכילה. החלו לחשוב שמא הם בני-אדם. כשהוסיפו לרוץ, התחילו לדמות בנפשם שכבר הגיעו למדרגת מלאכים. ואולם כשהגיעו ליעדם והתנפלו על החציר ברעבתנות – התברר שעדיין הם סוסים."**

"אף אתה", סיים הצדיק, **"בגשתך לאחר התענית לאכול ברעבתנות, אתה חוזר להיות מה שהיית. מתעניות כאלה לא זוכים לגילוי אליהו"**.

מן המעיין ח"י אלול

מאמונה להשגה

הבעש"ט עורר וגילה את כוח האמונה בכל יהודי. אדמו"ר הזקן חידש שכל יהודי חייב להשכיל ולהבין בענייני גדלות הבורא ככל יכולתו, ולא להסתפק באמונה בלבד.

(הרבי מליובאוויטש)

הפלאה מלובשת השכל

אבי – אדמו"ר הזקן – היה מתנהג בכמה ענייני מופתים כמו הבעש"ט, אך בהיותו שכלי בעצם מהותו, באו גם הדברים המופלאים בלבושי השכל, ושכל מכסה על ההפלאה.

(אדמו"ר האמצעי מליובאוויטש)

לקום אדם אחר

סח אדמו"ר האמצעי: מי שראה את אבי פעם אחת – לא יכול היה שלא לשכב לישון באופן שיקום למחרת אדם אחר לגמרי.

פעולה בראייה

אדמו"ר הזקן היה פועל בראייתו כמו אחד מבני גילו הקדושים בדיבורו. והפעולה הייתה בדרגה גבוהה יותר, כמעלת הראייה על הדיבור.

(הצמח צדק)

הסיר הדמעות

הבעל-שם-טוב הסיר את הדמעות מבני ישראל. הוא לימד שיהודי יהיה בשמחה מעצם היותו יהודי.

(הצמח צדק)

בחירי ה'

משה רבנו הוא בחיר ה' שעלידו נתגלתה תורתנו הקדושה. הבעש"ט הוא בחיר ה' שעלידו נתגלתה תורת החסידות הכללית.

(לקוטי דיבורים)

אהבה שאין לשערה

אהבת ישראל של הבעש"ט – אין לשערה. המגיד ממזריטש אמר: הלוואי היו נושקים ספר תורה באותה אהבה שהיה מורי מנשק את הילדים כאשר הולכים ל'חרד'.

(היום יום)

עולמות בתנועת יד

כאשר הבעש"ט הרים ידו, העלה את כללות סדר השתלשלות האלוקות. כאשר הוריד את ידו – המשיך גילוי אלוקות בכללות סדר ההשתלשלות.

(אדמו"ר הזקן)

יום בשבוע	ש"ק י"ח אלול	א'	ב'	ג'	ד'	ה'	ו'
ג' פרקים ליום	הל' מעילה פרק ח. הל' קרבן פסח פרק א"ב	פרק ר"ה	פרק ר"ח	פרק ט"ז הל' תענית פרק א	פרק כ"ב הל' נסוחות פרק א	פרק כ"ד	פרק כ"ז
פרק א' ליום	הל' פסולי המקדשין פרק טו	פרק טז	פרק יז	פרק יח	פרק יט	הל' עבודת יוה"כ פרק א	פרק ב

לוח יומי ללימוד הרמב"ם
תקנת הרבי מליובאוויטש

יום ההתגלות וההכנה לגאולה

הסוד שבסוד. כמובא בשם ה'צמח צדק': כל חלק מארבעת חלקי התורה – פשט, רמז, דרש וסוד – כולל בתוכו גם את כל שאר החלקים. בחלק הסוד, למשל, יש הפשט שבסוד, הרמז שבסוד, הדרוש שבסוד, והסוד שבסוד. את הפשט שבסוד גילה האריז"ל; את הדרש שבסוד גילה הבעש"ט; ואת הסוד שבסוד יגלה המלך המשיח.

באחד ממכתבי 'הגניזה' החרסונית' יש מכתב מהבעש"ט אל תלמידו רבי יעקב יוסף הכוהן (בעל ה'תולדות'), מיום ג' מקץ תק"ג, שבו הוא מקיים את הבטחתו מכבר, לגלות לו באיזה יום ובאיזה שנה נתגלה אליו מורו ורבו. הבעש"ט

כותב בזה הלשון: "אני ביום מלאות לי כ"ו שנה, ביום ח"י אלול בשנת תפ"ד בעיר אקופ, כחצות הלילה נתגלה אליי. הלימוד הראשון היה בפרשת בראשית, וכאשר גמרנו התורה הקדושה, עד לעיני כל ישראל, הייתי בן ל"ו ונגליתי".

בחסידות חב"ד מכונה יום זה "יום הולדת שני המאורות הגדולים", שכן לא רק הבעש"ט נולד בח"י באלול, אלא גם רבנו הזקן, בעל התניא (בשנת תק"ה). על כן אמר ה'צמח צדק', כי ח"י באלול הוא חג משולש: יום ההולדת של הבעש"ט, יום ההולדת של אדמו"ר הזקן, והתחלת העבודה של השנה החדשה (לקו"ט דיבורים חלק ג, עמ' 874). וכך מכתיר הרבי הרי"צ את היום הזה: "ח"י באלול הוא היום המיועד לשמחה ולברכה, לחסידים בכלל ולחסידי חב"ד בפרט".

טעימה מהרמב"ם

לרגל ארבעים שנה לייסוד תקנת לימוד הרמב"ם היומי

הרב חיים הבר

יש קונה עולמו בשעה אחת

"מי שהיה טמא בשעת נשיאת הפסח... או ששגג ולא הקריב בראשון – הרי זה מביא פסח בארבעה עשר לחודש השני" (הלכות קרבן פסח ה, א)

ידוע הסיפור על אלעזר בן-דורדיא ששב בתשובה עד שיצאה נשמתו, ובת-קול אמרה שהוא "מזומן לחיי העולם הבא". בכה רבי ואמר: "יש קונה עולמו בכמה שנים, ויש קונה עולמו בשעה אחת" (עבודה זרה יז, א). כלומר, הצדיק קונה את עולמו בעבודה איטית וממושכת של קיום מצוות, ואילו הרשע יכול לעשות תשובה ברגע אחד ולקנות את עולמו. כדברי זוהר שתשובה היא "ברגעא חדא" (ברגע אחד).

ההבדל בין צדיק לבעל תשובה משתקף בהבדל שבין פסח ראשון לשני. מי שלא הקריב פסח ראשון, מצוה לתקן זאת ולהקריב פסח שני. אלא שיש הבדל:

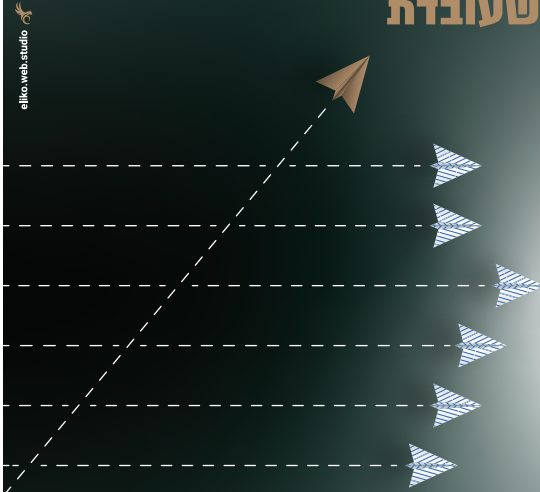
פסח ראשון מייצג את עבודת הצדיק. לצדיק נדרש זמן לקנות את עולמו, ולכן פסח ראשון מתארך ונמשך שבעה ימים. אסור להחזיק חמץ בבית, משום שהצדיק צריך להתרחק מכל דבר איסור.

פסח שני מייצג את עבודת התשובה. הפסח הוא יום אחד בלבד, כשם שבעל תשובה קונה את עולמו בזמן קצר. מותר להחזיק חמץ בבית, מפני שבעל תשובה יש לו יכולת להפוך את הזדונות לזכויות (לקו"ט שיחות יח, עמ' 117).

ההבדל בין צדיק לבעל תשובה משתקף בהבדל שבין פסח ראשון לשני. מי שלא הקריב פסח ראשון, מצוה לתקן זאת ולהקריב פסח שני. אלא שיש הבדל:

ניסית הכל, ולא קיבלת הלוואה?

יש דרך אחת שעובדת

יוסף מנחם עם 41 שנות ניסיון בבנק דיסקונט

073.348.8676

יוסף מנחם משכנתאות
דובר בנקאית שוטפת

הפרורמה בביטוחי הבריאות: מ-1 ביוני התייקרות של כ-40% בפוליסות הפרטיות

ידיעות אחרונות

הפרורמה ייקרה את ביטוחי הבריאות הפרטיים ושמרה על הסכמי הקולקטיב

ביטוח בריאות אנ"ש קולקטיב

זול בכ-65% מביטוח בריאות פרטי

בעקבות הפרורמה בביטוחי הבריאות היום כולם מסכימים ביטוח בריאות קבוצתי הכי משתלם למשפחה!

הקולקטיב מנצל את הכח הצרכני של המבור החרדי לקבלת יתר כיסויים בפרטיות עלות

לבדיקת זכאות צרו קשר >>>

הכנסו לאתר
basad.co.il | 079.585.1898

גפןבסד
כל השוואות בשבילך

מכון קדושת התורה
חידוש ותיקון ספרי תורה ישנים

קונה ספרי תורה פסולים

(גם מיועדים לגניזה)

חיים (עוסק פורשה)
054-3175116
kdushathaot@gmail.com

וכן רוכשים כלי כסף, כתרים, רימונים ועוד

ברכתו של השיכור

ואולם אמונתם בדבריו של הצדיק לא נסדקה, והם המתינו בסבלנות עד שהשיכור יתעורר משנתו.

כשהקיץ, מיהר האיש לשלוח את ידו לעבר הבקבוק, אך האנשים עצרו בעדו. "נשלחנו אליך כדי שתבקש מה' שיסיר את קללת המגיפה מעלינו", ביקשו.

"אני צמא", השיב השיכור, "הניחו לי ואשתה תחילה מעט מהמשקה". האנשים סירבו. "לא נניח לך עד שתיענה לבקשתנו", השיבו בתוקף.

השיכור נעתר ואמר: "הקב"ה ברחמיו יסיר מעליכם את המחלה. ועכשיו הניחו לי בבקשה".

כשחזרו האנשים למז'בוז' נודע להם כי בדיוק באותם רגעים שבהם הוציא השיכור את המילים מפיו - נעצרה המגיפה. כעת גברה סקרנותם שבעתיים. הם ביקשו מרבם להבין כיצד דווקא שיכור זה עצר את המגיפה.

סיפר להם הבעש"ט:

"האיש הזה היה עשיר מופלג, וניהל עסקים עם פריצי הסביבה. אלמנתו של פריץ שעזמו ניהל עסקים הציעה לו לשאתה לאישה ולהיות אציל ובעל אחוזה רחבת ידיים. האיש התפתה והלך לסייר באחוזה הפריצה.

"במהלך הסיור שמע פתאום אנחות וקולות בכי. התברר כי הפריצה השליכה לבור אפל משפחה יהודית שלמה, על שפיגרו בתשלום השכירות. הוא ביקש ממנה לשחררם, והיא נענתה ושלחה אותם לחופשי.

"מצוות פדיון השבויים עוררה את נשמתו של האיש. 'כיצד חשבתי להתחתן עם אישה נוכרייה?!', ייסר את עצמו. הוא ברח מבית האישה כל עוד רוחו בו.

"מעשהו חולל רעש גדול בשמיים. בית דין של מעלה פסק שבשכר המצווה שעשה והעמידה בניסיון יקבל שכר שכל מה שיגזור - יקום. ואולם מידת הדין קטרגה: איך ייתכן לתת לאדם פשוט כוח לבטל את כל הגזירות של הקב"ה! על כן נפסק שהאיש יהיה שיכור תמיד, עד שלא יידע מה נעשה בעולם".

סיים הבעש"ט ואמר: "במקרה הזה, שבו תלויה הצלת כלל ישראל, היינו מוכרחים למצוא עצה שיבטל את הגזירה, וכשעשינו זאת, נתקבלה אמירתו בשמיים והמגיפה נעצרה".

(על-פי 'מעשה צדיקים')

אל הבית. האישה שפתחה את הדלת הופתעה למראה קבוצת הרבנים, המבקשים לפגוש את בעלה השיכור. "רבנו הקדוש מהעיר מז'בוז' שלח אותנו לכאן כדי לפגוש את בעלך", הדגישו לפניו.

"נראה שרבעם צחק עליכם", גיחכה האישה במרירות. "הביטו וראו בעצמכם כי בעלי שיכור לגמרי, ישן עמוק מאוד..."

האישה נאנחה והוסיפה ואמרה בעיניים זולגות

בית הכנסת המקורי של הבעש"ט בעיר מז'בוז' שבאוקראינה

"יש כאן יהודי ששמו כך, אך הוא תמיד שיכור ובוודאי איננו צדיק. מן הסתם הוא שרוע כעת על מיטתו ואינו יודע בין ימינו לשמאלו"

דמעות: "דעו כי בעלי היה בעבר עשיר מופלג, ואולם ברבות הימים התמכר לטיפה המרה וירד מנכסיו. הוא שותה וישן, ישן ושותה. כאשר הוא מתעורר מתרדמתו, הוא לוקח מייד בקבוק יין שרף וגומע אותו עד שהוא נופל ונרדם שוב. זה מנהגו כבר שנים רבות. אם תרצו לדבר איתו, עשו זאת מייד כשיתעורר משנתו, כי אם תתמהמהו יתחיל לשותה שוב וירדם".

האנשים התפלאו מאוד למשמע דבריה של האישה, ושאלו שוב ושוב על התנהגותו של בעלה, אך לא שמעו ממנה דבר אחד שיש בו להעיד על מעלות טובות או קורטוב של קדושה.

"אתם בטוחים שהצדיק שלח אתכם אל בעלי?!", הגיבה האישה בהפתעה גמורה. "גשו וראו בעצמכם שהוא שרוע על מיטתו שיכור כלוט!".

למפגש הזה קדמה מגיפה קשה שגבתה חללים רבים בקהילות היהודיות. ראשי הקהילות פנו אל רופאים בעלי שם, והללו רשמו הדרכות למניעת המגיפה ותרופות לטיפול בחולים, אך ללא הועיל. בה בעת תבעו הרבנים מהקהל להיטיב את דרכיהם ולהתפלל לעצירת המגיפה, ואולם זו הוסיפה להפיל חללים.

שמעו של רבי ישראל בעל-שם טוב זרח באותם ימים בשמיה של יהדות מזרח אירופה. איש סגולה, בעל מופת ורוח הקודש, אשר אוהב את ישראל כמו אב לבן יחיד. הוא היה הכתובת שממנה ציפו לקבל ישועה.

הבעש"ט הקשיב לדברי המשלחת שהתייצבה לפניו. הבעת צער עמוק עלתה על פניו. "לכו לכפר פלוני, לא רחוק מכאן", אמר לחברי המשלחת. "גשו אל פלוני בן-פלוני, וכאשר תמצאו אותו, אל תרפו ממנו עד שיבטיח לכם ויאמר: 'בעזרת השם תסור מכם הצרה הזאת'".

יצאו הנציגים מלפני הבעש"ט אל הכפר שציין לפניו. בדרך שינונו בראשם את מילות הבעש"ט. "ודאי צדיק גדול וקדוש הוא האיש אשר הבעש"ט בעצמו אומר שגזירותיו מתקיימות", אמרו זה לזה בהתפעלות.

"היכן ביתו של הצדיק הקדוש פלוני בן פלוני?", שאלו את היהודי הראשון שפגשו בהיכנסם לכפר, אך הלה משך בכתפיו. "אין כאן אדם קדוש בשם זה", אמר.

"האם מתגורר כאן אדם אחר ששמו כך וכך?", הוסיפו הנציגים לשאול עוברים ושבים. ואולם אנשי הכפר לא ידעו לענות להם.

לפתע נזכר אחד הכפריים באדם שזה אכן שמו, אך הבעת גיחוך עלתה על פניו: "יש כאן יהודי ששמו כך, אבל הוא תמיד שיכור ובוודאי איננו צדיק. מן הסתם הוא שרוע כעת על מיטתו ואינו יודע בין ימינו לשמאלו".

האנשים ידעו כי דבריו של הבעש"ט קדושים ומדויקים, ובוודאי יש דברים בגו. המשלחת יצאה

לא נדרשת השקעה מצד בעל הנכס!

ישיבת בני דוד, עלי.

אנו שוכרים גגות של בתי כנסת וישיבות בכל הארץ, לטובת הקמה של מערכת סולארית, ומייצרים לכם הכנסה קבועה ויציבה, ללא כל הפרעה לפעילות השוטפת.

הכנסה קבועה לבית הכנסת ל-25 שנה

מעגלים אנרגיה, חברה סולארית וותיקה, פעילה משנת 2009, מאות פרויקטים בארץ ובחו"ל. כתובתנו: מושב ישי משך 72.

שמעון חי, אזור צפון: 050-9741137
שחר מזור, אזור מרכז: 054-6226202
גדי אלבז, אזור דרום: 054-4609646

בס"ד
מעגלים
אנרגיה סולארית
www.magalim.co.il

שתתחדש עלינו
שנה של נועם...

גליון לדפוס

מוקד הזמנות:

077-2304757

מבית אפיקים שבת

רציתי לשאול

עם הרב יצחק ערד
ראש ישיבת 'דעת' ברחובות ומרכז 'דעת ותבונה'

החסידות מדברת על תשובה בשמחה. איך זה מתיישב עם תחושות הצער והכאב שהאדם אמור לחוש על מעשיו הלא טובים?

מתנתק מהרצון הרע, ומתקן את דרכיו. כשם שבתחום הרפואה, כדי לרפא אדם ממחלה קשה צריך לפעמים לנקוט פעולות לא נעימות או לקחת תרופות מרות – כך מבחינה רוחנית, יש לעיתים לכאוב ולהצטער על המעשים הלא טובים שלנו, כחלק מתהליך הריפוי. אך המטרה והתכלית של התשובה היא לשוב אל עצמנו, ומתוך שמחה.

הרבי מליובאוויטש מדגיש שבדורנו התשובה הפנימית צריכה להיות מתוך שמחה. ובמיוחד אחרי כל הצרות הרבות שעבר עם ישראל, ועמידתנו ערב הגאולה האמיתית והשלמה. עתה צריך להתמקד בתכלית האמיתית של התשובה, שהיא החיבור אל הטוב השלם שבנו. לכן עיקר הדגש בתשובה כיום הוא על התענוג והשמחה מעצם היכולת שניתנת לנו להתחבר אל ה', וממילא אל האמת של עצמנו.

כדי להבין את המקום של הכאב והחרטה בתהליך התשובה, יש לזכור כי תשובה היא תהליך של שינוי פנימי, שמוביל את האדם לחזרה ושיבה אל הבורא. בעצם, זו שיבה אל השלמות האמיתית של האדם, כי המהות שלנו היא הנשמה האלוקית שבנו, שהיא חלק אלוהי ממעל ממש, והיא מקור של תענוג ושמחה.

החסידות, שעוזרת לנו לגלות את הפנימיות שבנו, שמה דגש גם בתהליך התשובה על חשיפת הפנימיות של האדם, וזה מביא את האדם לידי שמחה אמיתית, כי אין שמחה גדולה מחזרה אל עצמנו באמת.

אלא שכדי לשוב אל עצמנו עלינו להשתחרר מהמקום ה'תוקע' והמפריע, שמרחיק אותנו מעצמיותנו. זו משמעותה הפשוטה של התשובה הבסיסית – שינוי מעשי ורגשי על ידי חרטה, כאב והתמרמרות. בכך האדם עוקר את עצמו מהעבר השלילי,

הלכה למעשה

הרב יוסף גינזבורג
רב אזורי, עומר

כבוד למקיימי מצווה

רבי עובדיה מברטנורה הוסיף שעומדים גם לפני נושאי התינוק בבית מילה.

בספר ההלכה של הרמב"ם לא נזכר עניין זה, אבל בטור ובשולחן ערוך הוא מובא. אדמו"ר הזקן כותב בספר התניא: "ולכן חייבו רז"ל לקום ולעמוד מפני כל עוסק במצווה, אף אם הוא בור ועם הארץ, והיינו מפני ה' השוכן ומתלבש בנפשו בשעה זו".

לא נהגו לעמוד לפני כל אדם המתעטף בטלית ומניח תפילין בבית הכנסת, כי אין לדבר סוף ואי אפשר לעמוד בזה, או מפני שבית הכנסת הוא מקומן הקבוע של הטלית והתפילין, ולכן אין עניין מיוחד לכבד זאת בכל פעם. אבל לפי נימוק זה נראה שכאשר אדם מניח תפילין במקום שאינו בית כנסת יש לעמוד לכבודו.

מקורות: ביכורים פ"ג מ"ג, ירושלמי ורע"ב. קידושין לג.א. ספר חסידים (מרגליות) סי' תקפ. תתקל. טור ושו"ע י"ד סי' שסא ס"ד, וט"ז שם. תניא ח"א פמ"ו (סו.א). הרב לוי יצחק הלפרין נ"ע, ירושלים.

האם כשיהודי מקיים מצווה חייבים לעמוד לכבודו והאם הכוונה לכל מצווה?

תשובה: במשנה נאמר שכאשר מביאי הביכורים באו לירושלים "כל בעלי אומנויות שבירושלים עומדים מפניהם ושואלים בשלומם". בתלמוד בבלי רצו ללמוד מזה ש"חביבה מצווה בשעתה", שהרי לפנייהם עומדים ואילו לפני חכמים אין עומדים (כדי שלא לבטל את בני העם ממלאכתם), ודחו זאת בהסבר שהדבר נעשה רק כדי שמביאי הביכורים לא יימנעו מלבוא בעתיד.

בירושלמי הסבירו שעומדים לפני מביאי הביכורים מכיוון שזה קורה לעיתים רחוקות. הרמב"ם בפירוש המשנה נימק שעושים זאת מפני שמדובר בכבוד ציבור. עם זה, בירושלמי הסיקו שיש לכבד בקימה עושי מצווה. הדוגמה שהובאה שם היא קימה לפני מלווי המת.

מחלקת המודעות (נלד) של 'שיחת השבוע':

ט' 053-3166532 • דוא"ל: m3166532@gmail.com

תקציר: המפקד הרומאי יוליוס צענש ומדח מתפקידו, ורפון יוחנן בן צפאי ושני נערי עמו יוצאים ליבנה. אלא שהרומאי נשבע לנקם

מגיעים ליבנה

מה להשוותה כלל לירושלים שלהם, כלילת היפי. מונבז הצביע למרכז העיר. "אתה רואה מה אני לא רואה, ג'דעון?" לחש מונבז לחברו בגרון חנוק. "אין הר בית השם בעיר הזה, לא בית מקדש ולא כוהן גדול... סתם עיר!"

ג'דעון הניח יד חברית על כתפו. "גם אני חש כמותך, מונבז. אבל ראה נא את רבנו. שים לב לעיניו הבורקות ולמבטו הנחוש. וכי חושב אתה שאין לבו נצבט מגעגועים אל ירושלים? אלא שהולך הוא לעשות הכל כדי לנטע גם כאן, ביבנה, ארבע אמות של ירושלים. ארבע אמות של הלכה".

רפון יוחנן בן צפאי אחז ביד שניהם ונכנס בשערי העיר. הוא הקדים שלום ליהודים שהתרגשו לפגוש מולם, כך פתאום, את החכם הירושלמי הנערץ, ואף השיב בקצרה על השאלות בשלומה של ירושלים. אך הוא, משימה היתה לו, וטורד היה לבצעה תכף ומיד! חפש פה ושאל שם, ועד מהרה הולכיהו רגליו לבית מדרש קטן ושקט, ומאחוריו משתרכים בהתרגשות עוד ילדים, ילדי יבנה, שעקבו במתח אחרי מעשיו של החכם הגדול.

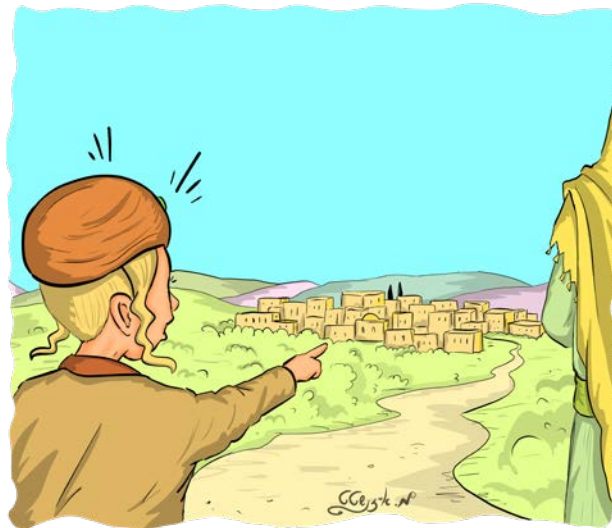
"פה יקם תלמוד תורה חדש!", הכריז ועיניו בוערות. "כל אשר חשקה נפשו בתורה מזמן להצטרף, אל שני ילדי ירושלים החביבים האלה, ג'דעון ומונבז, שבאו עמי עד הנה. הלמודים יתחילו עכשיו!"

הילדים המו ורגשו, וכי קטנה היא בעיניהם, ללמוד תורה מפיו של רפון יוחנן בן צפאי בכבודו ובעצמו?

אלא שספסלים חסרי בבית המדרש הקטן הזה, ומקצת הילדים ישבו על הרצפה. "ראה נא", לחש ג'דעון, "גם הספסלים שישנם פה אינם דומים כלל לספסלים הטובים שהיה בונה אבא שלי הנגיד... ונרנו נחנק בדברו."

הפעם היה תורו של מונבז לנחם. "וכי לא כך אמרת? פה אין בית מקדש של ממש, מאבנים, וגם לא ספסלי עץ משבחים, ואף-על-פי כן גם מפה תצא תורה. אתה אמרת!"

הדרך מירושלים ליבנה ארפה היתה. לא יום אחד ארך מסעם ולא יומים. שבוע הטלטלו בדרך, צועדים ביום ונחים בלילה, ונאזנים מן הצידה שנטלו אתם בצאתם, ומשביעים את נפשם בדברי התורה מפי רפון יוחנן. לא קל היה לנערים, להתרחק כל-כך מירושלים ומכל אהוביהם שבתוכה. אבל האם היתה בררה אחרת? הן בירושלים מצפה להם סכנת מות. לא נותר להם אלא להוסיף ולהתקדם אל עבר יבנה. בה, בעיר החכמים הזו, מתכנן רפון יוחנן בן צפאי להקים מחדש את מרכז התורה, לכוון בית דין גדול: להשקיע את כל כוחותיו כדי שגם אם יארע אסון לירושלים הבירה חלילה, לא תשתפח תורה מישאל. בזה הוא רואה עתה את תפקיד חיו. הנערים, ג'דעון ומונבז, יודעים היטב כי גם להם תפקיד אחראי עד מאוד במערכה הזו: הם, ילדי ירושלים הידועים בפקחותם וחקמתם

המיחדת, הולכים להיות ילדי בית המדרש החדש שיוקם ביבנה; הם ישאו בידיהם הקטנות את לפיד התורה מן הדור החרב אל הדור החדש. הם ישמרו על הלפיד, שלא יכבה נרו לעולם ועד!

ביום השביעי וישא מונבז את עיניו וירא את המקום מרחוק. הנה יבנה! הצביע בהתרגשות על העיר הקטנה שנגלתה לעיניהם על קו האפק, והשלושה החישו את צעדיהם. הם הגיעו, בשעה טובה!

הם קרבו עוד. ובכן, עיר לא מיחדת ביפיה. אין

דבר התורה שלי

למה אתה שמח?

בפרשתנו התורה מצוה בקשר למצות בפורים: "ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך ה' אלקיך". בכלל, יהודי צריך להיות שמח. כך למד הפעל-שם טוב: "היודים הם שמחים על שזכו להיות עבדי השם". כמו-כן כתוב: "עבדו את ה' בשמחה". והלא כל החיים אנחנו עובדים את השם, ומכאן ברור שכל הזמן עלינו להיות שמחים.

מדוע התורה מדגישה את השמחה במיוחד במצות בפורים?

מפני שמצות בפורים חשובה במיוחד, ואפשר ללמוד ממנה על כל עבודת השם.

נקרא את הפסוק במשמעותו הרוחנית:

"כי תבוא אל הארץ אשר ה' אלקיך נתן לך" – כאשר יהודי מגיע למקום מסוים, עליו לדעת שההשגחה הפרטית הובילה אותו לשם בבנה, כדי להכניס קדשה וטהרה למקום הזה, על-ידי התורה והמצוות.

התורה ממשיכה: "ולקחת מראשית כל פרי האדמה אשר תביא מארצך" – עליך לתת לקדוש-ברוך-הוא את ה'ראשית' שלך, את הזמן המבוקר ביותר שלך ביום, שזה הבקר. אמר 'מודה אני', לך להתפלל, ולמד תורה.

והתורה מסיימת: "ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך השם אלקיך" – עליך לשמח על שזכית להיות יהודי ולעבד את הבורא.

זו שמחה שמרגישים אותה כל הזמן, כל היום, בכל מעשה או פעילות. גם אם עסוקים במשחקים או בדברים אחרים – עדין מרגישים את השמחה הזאת, כי בכל רגע ובכל פעולה אנו זוכים לשירת את מלך מלכי המלכים, הקדוש-ברוך-הוא.

ועל-ידי השמחה הזאת נזכה שהקדוש-ברוך-הוא יכתבנו ויחתמנו לשנה טובה ומתוקה, שנת גאולה ושמחה.

(על-פי ספר השיחות תשמ"ח, כרך ב, עמ' 636)

מה רבו מעשיה'ה

שמש באוקינוס

הצורה של הדג הזה מזכירה כדור פורח ענק: גוף צליל וסנפירים קטנים בגב ובבטן. יש לו עיניים גדולות ובולטות, בגדל של כדורי טניס. הוא אוהב לשכב על הצד קרוב לפני המים ולתפס שמש. לכן קוראים לו דג השמש.

זה הדג הגדול ביותר בעולם בסדרת דגי הים. כמה גדול? ארוך יכול להגיע ליותר משלושה מטרים, רחבו ליותר מארבעה מטרים ומשקלו ליותר משתי טונות!

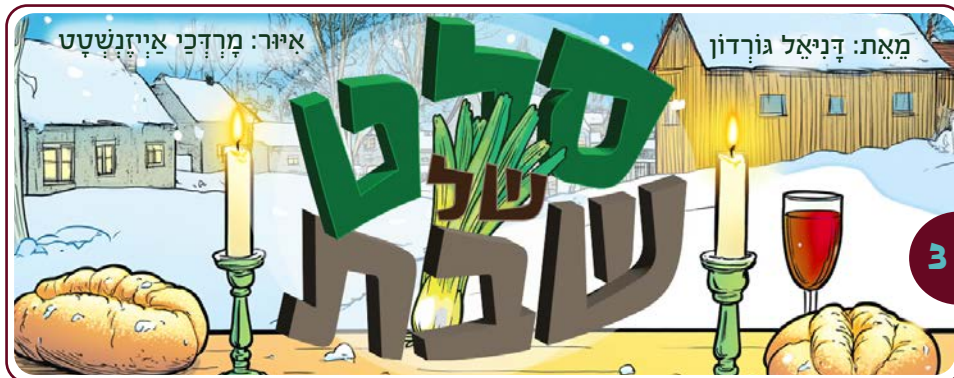
דג השמש חי באוקינוסים, ויכול להיות אפילו מאה שנה, כשהוא שוחה באטיות בקצב של שלושה קילומטרים בשעה, אבל בלי הפסקה.

מה אוכל הדג הענק? - הוא אוהב במיוחד מדוזות. הוא אוכל המון וגדל מהר. אם ראינו דג שמש ששוקל טונה, יתכן מאוד שבעוד שבועים כבר ישקל שתי טונות.

ואל תתנו למראה המסרבל שלו להטעות אתכם. דג השמש מסוגל לזנק מן המים ולקפוץ לגובה של כנצ'ן בן שתי קומות!

דג השמש זקוק לחם. אם הטמפרטורה של המים יורדת מתחת ל-12 מעלות, הדג עלול לסבל מבלבול, חסר התמצאות ואף למות. זו הסבה שהוא עולה להתחמם בשמש, כדי שיוכל לצלל למעמקים הקרים ולמצא שם מזון.

בעונת הרבייה הנקבה מטילה מספר עצום של ביצים - יותר משלוש מאות מיליון ביצים! הדגים שבוקעים מהביצים גדלים כרבע סנטימטר. רבם יטרפו בימי חייהם הראשונים, גם לגדולים יותר אורכים טורפים, כמו הטונה כחלת הסנפיר. ואפילו מי שמצליחים להגיע לגדל המלא יכולים להטריף עלידי אריות ים, לוינתים קטלנים וכרישים. אבל תמיד יש דגי שמש ששורדים ושוחים באוקינוסים.

תקציר: חסר אונים שב החסיד לביתו עם בבשולו הנאמנה, כמאן להאמין שובבשל בפשיה למצא ולו בצל אחד לכבוד שבת קדש

האיורים להמחשה בלבד. אין בכוונתנו לתאר את דמויות הצדיקים

מצות בכורים היא לתת את ה'ראשית' לקדוש ברוך הוא. גם את ראשית היום צריך לתת לו. הדבר הראשון שיהודי עושה בבקר הוא - אמירת ברכות השחר ותפלה. רק אחר כך אוכלים ועושים את שאר הענינים שלנו.

הלכה בשבוע

"דורנו זקוק במיוחד לחסידות"

המשפיע החסידי
הרב משה רויטמן
משיכנע שתורת
החסידות היא
התרופה הטובה
ביותר להתמודדות
עם האתגרים
המורכבים של דורנו

"החסידות משנה את החיים מן הקצה אל הקצה". הרב רויטמן

יותר ויותר לקבוצות סגורות. הסיבה היא שכל דבר מתמסד בסופו של דבר. אכן, קהילה היא דבר חשוב מאוד לכל אדם ולבני משפחתו. אך יש לזכור שהחסידות היא נקודה פנימית, שלא תלויה בהכרח במסגרת, אלא היא הקשר האישי בין אדם לקב"ה.

גאונות. יש טעות שהשתרשה, ולפיה החסידות נועדה לאנשים פשוטים, בעלי נטיות רגשיות. חיברתי חיבור מיוחד, 'אביר הרועים' שמו, שבו אני מגולל בקצרה את תולדות הבעש"ט. גיליתי במהלך העבודה שאנשים אינם יודעים כמעט דבר על גאונותו, על תורתו, על העומק שלו. הוא קירב אליו אנשים פשוטים ורומם אותם להיות עובדי השם, מתוך דרכו הטהורה והייחודית, שהאמינה בכל יהודי שהוא קדוש. אך תלמידיו היו גאוני הדור, ותורתו עמוקה ורחבה.

להאמין בילד. בהרצאותי לפני מחנכים אני מדגיש את דרך החינוך של הבעש"ט, שכיודע התחיל את דרכו כעוזר למלמד. יש כיום כל-כך הרבה נשמות שמסתובבות בחוץ, ופעמים רבות הכול היה נמנע אילו המחנך שלהם היה מאמין בהם בכל ליבו, בחלק אלוהי ממעל שבהם. האמינו בילדים, וכל המבט שלכם עליהם ישתנה לגמרי.

לרתום את הכלים. מציאות ימינו, שבה הכול פתוח ונגיש, צריכה להיות מגויסת גם להפצת החסידות. להנגיש הכול, ולתת לכמה שיותר אנשים לטעום ממנה. ודאי שחשוב לחסום כל פרצה מ'בחוץ' ולהגן על החומות, אך חשוב לא פחות להשקיע כוחות ב'עשה טוב', בהפצת אור החסידות לכל נפש. זה מה שיציל את הדור ובוודאי יזרז את בואו של משיח צדקנו.

הנגשה. אנחנו חיים בדור של 'כאן ועכשיו', וגם החסידות צריכה להיות באופן שתונגש לכלל הציבור. רואים במוחש שאדם ש'מצוץ' וטועם אפילו מעט מאור החסידות, מייד 'נפגע', ומבקש לטעום עוד ועוד. אני רואה אברכים שמתעמקים פעם אחת במאמר חסידות, ונדהמים מהעושר שלא ידעו כלל על קיומו.

תרופה. מלבד העומק שבה והעונג שהיא מעניקה לכל בחור ואברך בימינו, החסידות היא כמו יד המושטת מלמעלה לעזור לכל נפש, בכל מקום ומצב. אני רואה בחורים שבעקבות לימוד החסידות, 'תניא', 'מאור עיניים' וכדומה, גילו דברים שלא ידעו על הנפש שלהם, ומגלים דרכים מדהימות להתחבר לקב"ה. זה משנה להם את החיים מן הקצה אל הקצה. העיניים שלהם בורקות מאושר.

חיבור. כשאני יוצא עם קבוצות לפקוד את ציוני הבעש"ט ותלמידיו, רואים איך החיבור לצדיקים מחולל פלאים בנפש הנוסעים, והם חוזרים מחוברים יותר לעולם הפנימי של החסידות.

קהילה. אנחנו רואים שקהילות החסידות הופכות

תעודת זהות. הרב משה רויטמן, בנו של רב בית המדרש בעלזא בבני-ברק, הגאון הרב חיים יחיאל זצ"ל. יליד בני-ברק. משמש רב קהילת 'בני היכלא' – כלל-חסידיית בגבעת זאב, משפיע בשיבות ובארגון 'אש החסידות', ומחבר חיבורים על תורת החסידות.

יפוצו. גדולי החסידות דרשו מתלמידיהם להפיץ את החסידות 'חוצה', ואנו מנסים לעשות זאת במגוון דרכים, בין השאר בפרסום מאמרים בחוברות, ספרים, עלונים, לצד הרצאות ושיעורים בשיבות – בבני ברק, בביתר ובירושלים, וכמו-כן בשבתות ובאירועים שונים.

הסיפור. אני נוהג לפתוח כל שיעור, דרשה, או מאמר בסיפור חסידי מאחד הצדיקים, תלמידי הבעש"ט. דרך הסיפור אני מרחיב על המסר שאפשר להפיק ממנו. באמצעות סיפור חסידי אפשר להעביר מסרים חשובים מאוד לחיים.

צורך הדור. דורנו זקוק יותר מאי-פעם לתורת החסידות. הבעש"ט ממש דיבר לדור שלנו. רבים כל-כך פונים כיום לטיפולים נפשיים. זה כמו-מבורך ונחוץ, אבל מי ששקוע במשנת החסידות יודע שהכול נמצא שם: כל העצות, הכלים, הפרקטיקות והדרכים לריפוי הנפש.

"דרך החינוך של הבעש"ט, אמונה בתלמיד". שיעור בחסידות

שנה טובה ומתזקה

